

И незнайниятъ старецъ залюлѣ едно звѣнче. Дѣдо Илико го позна: то е, сжщото, съ райския гласъ.

Пробуди се. Цѣла нощъ не можа да заспи. Тълкува съня, мисли, крои, какъ да замине за Божия гробъ. Сутринта тръгна да бере гжби съ разведрено чело: бѣше решилъ.

Цѣли две лѣта тича дѣдо Илико по полето, кръстосва селата, хлопа по вратнитѣ съ кошница на рамо, доде натежа кожената пунгия въ пояса му. На третото лѣто стареца реши да замине. Най-напредъ той отиде въ града на панаиря единъ сжботенъ день. Дълго обикаля гъмжилото и разпитва, дали нѣкойне продава магаре. Дѣдо Илико се умори и пое назадъ къмъ село. Като излѣзе отъ града, срещна единъ циганинъ на магаре яха. Спрѣ го.

— Я ми го продай!

— Магарето ли? Не го давамъ. То ми трѣбва. Съ него ходя по селата да събирамъ яйца.

— Ти ми го дай, а съ паритѣ, които ще ти начета, купи друго.

— Колко давашъ?

— Сто.

— Малко сж. Двесте давашъ ли?

— Нѣмамъ двесте, само сто и петдесетъ.

Като нѣмашъ, и азъ нѣмамъ магаре за проданъ. Я го глей ти него, хемъ пари нѣма, хемъ голѣмъ. Пжтя ми припречилъ. Стори пжтъ да мина!

Дѣдо Илико се отмѣсти.

Циганина отмина къмъ града, а стареца съ наведена глава слѣзе надолу. Но още не превалилъ първата баирчинка, чу задъ гърба си тропотъ.

— Чакай, чорбаджи! Сто и петдесетъ ли? Дай сто и петдесетъ и едно, че земи магарето.

Циганина се бѣше разкаялъ.